

تلفون نومبروسی : بك اوغلی ۹۸۱
اداره خانه سی : غلطه پنجشنبه بازاری صاحبگیر خاننده ۱۶

آپولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستووولوس د. خریستیدیس

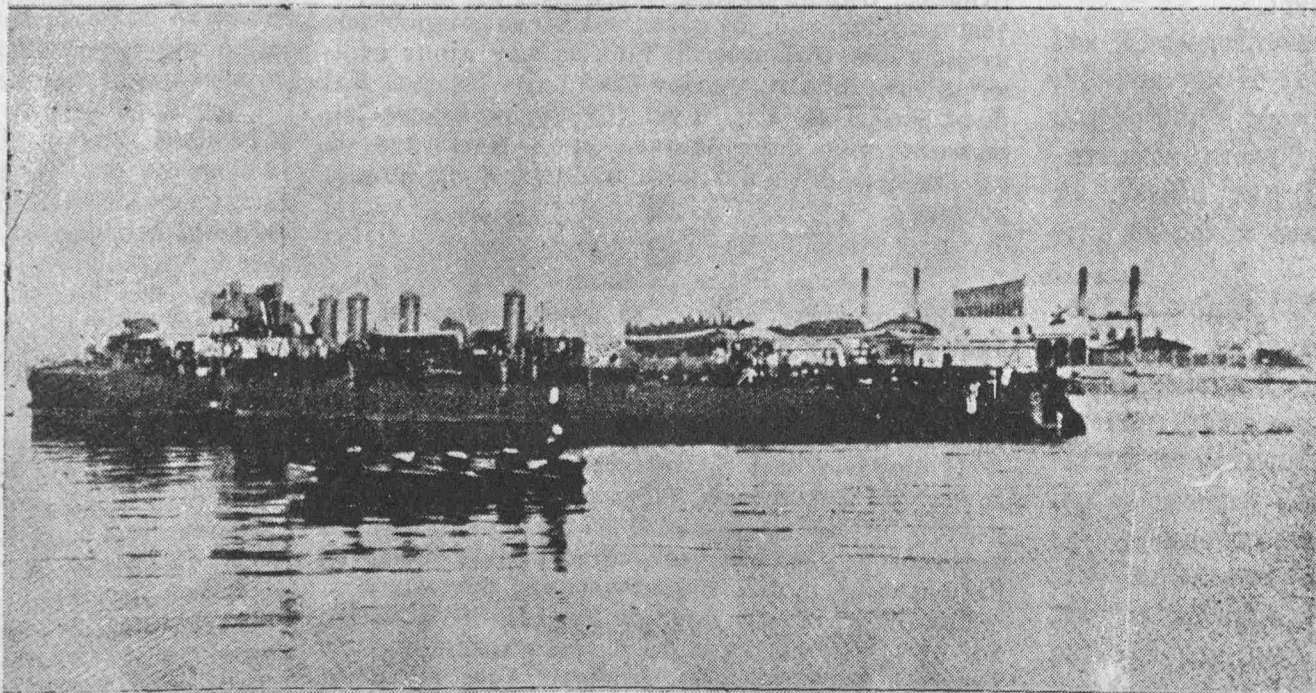
'Απο΄Ολα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Τὸ ἀνακτηθὲν ὑπὸ τοῦ Γερμανοαυστριακοῦ στρατοῦ Πρεσμύσλ.

Ὁ ναυτικὸς λιμὴν τῆς Πόλας.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΜΗ ΕΑΥΤΟΙΣ ΑΡΕΣΚΟΝΤΕΣ

Είς τρεις λέξεις αναγεγραμμένη μία ἀλήθεια, σπουδαιότητος και χρησιμότητος μεγίστης. Δὲν περιορίζεται αὕτη μόνον εἰς τὸν δογματικὸν και θρησκευτικὸν περίβολον, ἀλλὰ και εἰς τὴν εὐρείαν κοινωνικὴν κοινίστραν.

Πόσον καλλίτεροι θὰ ἦμεθα ἡμῶν αὐτῶν, ἂν ὡς σύμβολον τῶν πράξεων και τῆς δράσεώς μας, πρὸς ὃ νὰ κανονίζωμεν τὰς σκέψεις, τὰς τάσεις και τὰ διαδήματα, εἶχομεν τὴν σύντομον ταύτην τοῦ Ἀποστόλου ὑποθήκην!

Μελετήσατε ἐπισταμένως τὰς τρεις λέξεις τῆς, ἐμβαθύνετε εἰς τὴν ἐννοίαν τῆς και θὰ ἐξέλθετε ἐκ τῆς μελέτης ταύτης περισσότερον φωτισμένοι και ἀρκετὰ ὠφεληθέντες.

Ἐκαστος τρέφει ἐν ἑαυτῷ κάποιον ἐχθρόν, ὅστις παρουσιάζεται ὡς ὁ τιμαλφέστερος φίλος τῆς ψυχῆς. Οὗτος εἶναι ἡ αὐταρέσκεια. Ἐκάστη ἡμῶν πράξις, ἕκαστον διάδημα, κάθε σκέψις ἢ γνώμη γίνεται δεκτὴ ὑπὸ τῆς ψυχικῆς αὐτῆς ἀδυναμίας μετ' ἐπαίνων, γλυκύτητος, ἐπιδοκιμασίας.

Ἡ συνείδησις, ὅσονδήποτε και ἂν εἶναι αὐστηρά, τείνει πάντοτε εὐήκοον τὸ οὖς και εὐαρέστως ὑποδέχεται κάθε αἰτιολογίαν σφαλεροῦ διαδήματος, κάθε πρόφασιν, κάθε ἔδους συμβιβασμόν. Και ὡς συμπέρασμα ἔρχεται ἡ αὐταρέσκεια, ἣτις, τὰ πάντα τεκταινομένη, ἔρχεται νὰ ἐπιστέψη και τὰ μᾶλλον μεμπτὰ και τὰ μᾶλλον ἐλαττωματικὰ ἡμῶν διαδήματα και συνηθείας.

Μηδιδώμεν τότε πρὸς ἡμᾶς αὐτούς, φανταζόμεθα, ὅτι ἐν ἡμῖν ἐμφωλεύουσιν ὄλαι αἱ ἀρεταί, ὄλαι αἱ καλωσύναι, ὄλαι αἱ ἰκανότητες. Ὅπόσον ὀλισθηρὰ εἶναι ἡ γνώμη αὕτη! Μᾶς καθιστᾷ ὑπεροπτικούς, ἀμεταδλήτους, ἀδιορθώτους, ἀναισθήτους πρὸς πᾶσαν ὀρθὴν παρατήρησιν. Γινόμεθα ἐγωῖσται, και διὰ τοῦ ἐγωῖσμοῦ και τῶν σφαλμάτων μας μίαν ἡμέραν εὐρισκόμεθα μεμονωμένοι.

Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐγεννήθη νὰ ζῆ και νὰ διαιτᾷται μόνος του. Εἶναι ἂν κοινωνικόν, συνδεόμενον πρὸς τοὺς λοιποὺς ὁμοίους του διὰ σχέσεων, τὰς ὁποίας δὲν δύναται νὰ καταλύσῃ. Ἐγεννήθη, διὰ νὰ ζῆ μετ' αὐτῶν, νὰ δέχεται τὴν ἐπίδρασιν των και αὐτὸς νὰ ἐπιδρᾷ ἐπ' αὐτῶν.

Ἀλλὰ ποία εὐγενῆς και ἀλτροῦστικὴ ἐπίδρασις και ἐπικοινωνία δύναται νὰ προκύψῃ ἐκ τῆς σφαλλομένης αὐτῆς διανοίας, ἣτις θωπεύεται ὑπὸ τῆς αὐταρεσκείας μόνον; Ποία κοινωνικὴ ἀνάπλασις δυνατὸν νὰ ἐπιτελεσθῇ, ὅταν περὶ ἡμῶν αὐτῶν κηδόμεθα και τὴν αὐταρέσκειαν ἡμῶν διαθρόπτωμεν;

Καθήκον ἡμῶν εἶναι νὰ ἐπαρκῶμεν εἰς τοὺς ἄλλους, νὰ σπεύδωμεν εὐγενῶς εἰς τὰς παντοίας ἀνάγκας τῶν ἐνδεῶν, μὴ ἔχοντες ὡς γνώμονα τὴν σφαλερὰν αὐταρέσκειαν, ὅταν αὕτη δὲν πηγάζῃ ἐκ τῆς χαρᾶς, τῆς εὐεργεσίας, τῆς εὐτυχίας τῶν ἄλλων, διὰ τὴν ὁποίαν και ἡμεῖς συνετελέσαμεν.

ΛΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΦΩΤΙΣΜΕΝΑΣ ΨΥΧΑΣ

Μερικαὶ ἀναγνώστριαι ζητοῦν τὴν γνώμην τῆς στήλης αὐτῆς ἐπὶ τοῦ θέματος, τὸ ὁποῖον ἔθιξε τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα. Αἱ ἐρωτήσεις των διατυπώνονται ποικιλώτατα, ἀλλ' ὄλαι συναντῶνται εἰς ἓν σημεῖον:

— Προσβάλλεται τάχα ἡ ἠθική, ὅταν ἡ κυρία ἢ ἡ κόρη ἀφήσῃ ἐλεύθερα εἰς τὸν ἀέρα και τὸ φῶς μερικὰ τετραγωνικὰ ἑκατοστόμετρα ἀπὸ τὸν λαιμόν και τὸ στήθος τῆς;

Κάποιος ποιητὴς εἶπεν, ὅτι εἰς τὰς κυρίας δὲν πρέπει ὁ ἀνήρ ν' ἀρνήται τι. Ἡ στήλη αὕτη, ἢ ὁποία τοσάντις ἐψαλε διθυράμβους ὑπὲρ τοῦ ὠραίου φύλου, ἔχει περισσότερους λόγους νὰ μὴ σιγήσῃ εἰς τὴν παράκλησιν, τὴν ὁποίαν θεωρεῖ και τιμῆν τῆς. Δι' αὐτὸ ὅμως και δὲν θὰ διστάσῃ νὰ ἐκφέρῃ ἀπροκαλύπτως τὴν γνώμην τῆς.

Ἐν πρώτοις δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῇ τὸ σχετικὸν λόγιον.

Καὶ ἀληθῶς ἡ φύσις δὲν εἶναι ἀσχήμων· δὲν εἶναι και δυσειδής. Ἡ δημιουργία, ἢ ὁποία εἰς ὄλα τῆς τὰ πλάσματα φαίνεται σοφὴ και καλλιτέχνης, δὲν ἠδύνατο εἰς τὸν ἄνθρωπον ν' ἀποβάλλῃ τὰ προτερήματά τῆς αὐτὰ και νὰ δημιουργήσῃ τὸ κορύφωμα τῶν πλασμάτων τῆς κατώτερον ὄλων τῶν ἄλλων, ἄσχημον, ἀναιδέες, αἰσχρόν, ἐλαττωματικόν και νὰ τοῦ ἐπιβάλλῃ τὴν τιμωρίαν τῆς κερουμένης ζωῆς.

Ἡ ἀσχημία εὐρίσκειται εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τῆς φυσικῆς ζωῆς, εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν ἐκείνην, ἢ ὁποία γεννᾷ τὰ ξόανα, τὰς παρῳδίας, τὰς φανλοτητας. Θέλετε μίαν καταφανῆ ἀπόδειξιν; Ποῖος λέων τῶν αἰθουσῶν μας, ποῖος κομποφορεμένος νεανίσκος τῆς κοινωνίας μας θὰ τολμήσῃ νὰ ὑποστῇ τὴν σύγκρισιν πρὸς τὸν εὐγραμμὸν και καλλιμορφὸν Ἐφῆβον τῶν Ἀντικιθόρων; ἢ ὁποία ἀπὸ τὰς σημερινὰς κορσεδοφορεμένας και ἐπιχρισμένας κυρίας μας μετ' τὴν Ἀφροδίτην τοῦ Λούβρου; Ἐπειὸς εἶναι γυμνός, αὕτη φέρει ἐν ἁπλοῦν περιτύλιγμα και ὅμως εἶναι ὠραῖοι· δὲν προσβάλλουσι τὴν ἠθικήν, δὲν ἐμβάλλουσιν εἰς κιναιδούς σκέψεις.

Τώρα εἰσέλθετε εἰς μίαν κοσμικὴν μας συγκέντρωσιν, εἰς ἓν ὑπόστεγον ἢ ἄστεγον κέντρον, ὅπου συμπύρονται ὄλαι αἱ τάξεις και αἱ ποικιλότητες τῶν γυναικῶν. Τί παρουσιάζουσι πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν περιπατητῶν και τῶν θεωμένων; μήπως τὴν γυμνότητα τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων; μήπως τὸ ἐλευθέρειον τῆς ἀρχαίας ζωῆς; Τίποτε ἔξ ὄλων αὐτῶν. Ὀλίγα τετραγωνικὰ ἑκατοστόμετρα γυμνοῦ στήθους, δύο βραχίονας τιλυγμένους μετ' ἡμιδιαφανεῖς χειρίδας, τοὺς δὲ πόδας και τὸ κατώτερον τῶν κνημῶν ὑπὸ τὸ δικτυωτὸν ἡμίφως τῶν ajour περικνημίδων. Λέγεται γυμνὸν αὐτό; ὄχι βεβαίως. Και ὅμως ξενίζει τὸ μάτι, θίγει τὴν ψυχὴν, ἐκνευρίζει, προκαλεῖ τὴν ἀποτροπίασιν, και—διατί τάχα νὰ μὴ λεχθῇ;—δίδει ἓνα κατὰ πρόσωπον τῆς ἠθικῆς κόλαφον.

Ἄλλὰ τί εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον συντελεῖ εἰς ὄλην αὐτὴν τὴν ἀναστάσιν; Προτοῦ προσπαθήσῃ τις ν' ἀπαντήσῃ, μία ἀνασκοπὴ εἰς τὸ παρελθόν και τὸ περὶ ἡμᾶς σύγχρονον θὰ φωτίσῃ πλειότερον τὴν ἀπάντησιν.

Ἡ ἀφθονία και ἡ τελειότης τῶν πλαστικῶν ἔργων τῆς ἀρχαιότητος δίδει τὸ ἐνδόξιμον νὰ πιστευθῇ, ὅτι οἱ καλλιτέχνηαι τῆς ἐποχῆς εὐρισκον περὶ αὐτοὺς ἀφθονα και προσιτὰ εἰς ὄλων τὰ βλέμματα τὰ motifs τῆς ἐμπνεύσεώς των.

Και ὄντως εἰς τὴν ἀρχαίαν Σπάρτην αἱ νεανίδες και οἱ νέοι κυριολεκτικῶς γυμνοὶ παρεδίδοντο εἰς ὑπαίθρια παιγνίδια, εἰς ἀσκήσεις, εἰς γυμνάσια. Μαρτυρία ἀψευδῆς τούτου εἶναι αὕτη ἡ λέξις. Μήπως τὸ γυμνάσιον δὲν παράγεται ἀπὸ τὸ γυμνός; Ἡ εὐκολία, μετ' ἧς ἀπέβαλλον τὸ ἐνδυμα—ὄχι μικροτέρα ἐκείνης, δι' ἧς ἀφίνας τις σήμερον ἐν μανδύλῳ—ἐξηκολούθησεν ἐπὶ αἰῶνας, και μόνον κατὰ τὸν σκυθρωπὸν μεσαιῶνα γυμνότης και ἀνηθικότης κατήνησαν λέξεις ταυτόσημοι, ἰδέαι συγγενεῖς. Ἐκληρονομήσαμεν τὴν ἰδέαν αὐτὴν και

ἐφορτώσαμεν τὸ σῶμα μετ' ἡλίας δύο μακόζηλα περικαλύμματα, κάτωθεν τῶν ὁποίων ἐστρεβλώθη ἢ εὐγραμμία, κατέστη πλαδαρὸν τὸ σῶμα και τὸ σπουδαιότερον ἢ φαντασία ὠργιάζε...

Τὸ ὅτι διὰ τῆς τοιαύτης διαίτης και περιβολῆς ἐξεθλήνθη τὸ σῶμα, παρημελήθη ἢ ὑγιεινὴ, ἐλησμονήθη ἢ καθαριότης, οὐδεὶς τὸ ἀρνεῖται. Ἡ ὠραιότης μετεπήδησεν ἀπὸ τῶν γραμμῶν τοῦ σώματος εἰς τὰς πτυχὰς τῶν ἐνδυμάτων, τὰς δ' ἀτελείας τῶν σωμάτων διώρθωνεν ὁ ῥάπτῃς, οὐχὶ ἡ ἀσκησις, και τὴν ἀνηθικότητα ἐκάλυπτε τὸ ἐνδυμα.

Τὴν ἀνηθικότητα ὅμως δὲν ἐξεργίζονε τὸ περικαλύμμα· τὴν ἀπέκρυπτε μόνον, και ὡς ἀποκρυπτομένην, τὴν καθίστα περισσότερον ἐπιζητητὴν, τὴν ἐξῆπτε, τὴν ἐπεδείκνυνεν.

— Ἄλλ' ἀφοῦ τὸ ἐνδυμα δὲν εἶναι ἠθικότης, ἀφοῦ και ἀνηθικότης δὲν εἶναι τὸ γυμνόν, ποῦ πρέπει νὰ ἀποδώσῃ τις τὴν ἀηδῆ ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν προκαλεῖ εἰς τὰς φωτισμένας ψυχὰς ἢ μερικὴ τῆς σημερινῆς γυναικὸς ἀποκάλυψις;

Ἡ ἐντύπωσις αὕτη δὲν ὀφείλεται εἰς τὸ décolletage τῆς κυρίας ἢ τῆς δεσποινίδος, εἰς τὴν ἀθῶαν ἀποκάλυψιν τοῦ τραχήλου και τῶν βραχιόνων τῆς. Ἄλλ' εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ἀποκαλύψεως αὐτῆς, εἰς τὸ ἀπώτερον βάθος και τὴν αἰτίαν, εἰς τὴν ἐπίδειξιν, εἰς τὴν πρόκλησιν.

Γυμνὴ, τελείως γυμνὴ εἶναι ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, και ὅμως δὲν προκαλεῖ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ γυμνοῦ, δὲν ἐρεθίζει τὰ νεῦρα, δὲν ὑπομνησκει τὴν ἀνηθικότητα.

Διατί; Διότι τὸ βλέμμα τῆς δὲν εἶναι ἀνήθικον· στρέφεται εὐθὺς και κατάντικρον πρὸς τὸν σκοπὸν, διότι ἔχει λησμονήσει, ὅτι εἶναι γυμνὴ, διότι δὲν ξεύρει, ὅτι ἡ γυμνότης προκαλεῖ, διότι τίποτε, τέλος, ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν, τῆς στάσεως και τῶν κινήσεων τῆς δὲν σκοπεῖ τὴν ἐπιδεικτικασιν, τὴν ἔλξιν, τὴν ἀνεμμένην ἐντύπωσιν.

Μία κυρία σύγχρονος—δὲν εἶναι βεβαίως ὄλαι—καίτοι ἐλάχιστον μέρος τῆς σαρκὸς ἐπιδεικνύει γυμνόν, ἔχει εἰς τὸ βλέμμα τὴν φλόγα και τὴν σεμνοτυφίαν, εἰς τὰς κινήσεις τὴν πρόκλησιν και τὴν ἐπιδεικτικασιν. Γνωρίζει, ὅτι ἀπεκαλύφθη, φανερόναι δὲ μετ' ὁ βλέμμα τῆς και μετ' τὴν στάσιν τῆς τὸν ἐνδόμυχον σκοπὸν, δι' ὃν ἐγυμνώθη. Δὲν εἶναι ὁ ἀφελής, ὁ φυσιολατρικὸς πόθος, ὁ ὁποῖος τὴν ἠνάγκασεν εἰς τοῦτο, δὲν εἶναι ἡ λατρεία τοῦ φωτός, ἢ ἀγάπη τῆς ὑγείας, δὲν εἶναι ἡ ἀθωότης. Καὶ πολὺ διάφορον ὄλων αὐτῶν: Εἶναι ἡ γνώσις, ὅτι τὸ γυμνόν διερεθίζει, προκαλεῖ τὴν ἐντύπωσιν συγκεντρῶναι τὰ βλέμματα, ἐλκύει τοὺς θαυμασμούς, τῆκει τὸ θυμίαμα. Μετ' ὁ γυμνὸν ζητεῖ νὰ ἐκλύσῃ εἶναι τὸ δόλωμα, τὸ ὁποῖον ἐφεύρε πρὸς ἄγρα, και τὸ ὁποῖον χρησιμοποιοῖ μέχρις οὗ και τοῦτο χᾶσει τὴν ἐλκτικὴν του δύναμιν.

Κυρία, τὸ γυμνόν δὲν προσβάλλει τὴν ἠθικήν, δὲν εἶναι κἂν τὸ βαρόμετρον τῆς ἀνηθικότητος τοῦ φύλου σας· ὅταν ὁ σκοπὸς του εἶναι εὐγενής, εἶναι ὠραῖος. Ἡ ἐπιδεικτικασίς, ἡ ἀνεμμένη πρόκλησις, ἢ σεμνοτυφία, ἰδοὺ ἢ ἀνηθικότης.

Τὸ γυμνόν εἰς ὄλα αὐτὰ οὐδένα ἔχει ῥόλον. Εἰς τὴν Πολυνησίαν ὄλοι εἶναι γυμνοί. Ξεύρει ἐκαὶ πῶς ἐπιδεικτικᾶζεται μία γυνή; Φέρουσα ἐν πτερόν εἰς τὴν κόμην, ἢ ἐν περικαλύμματι εἰς τὰ ἰσχία. Ὁ τρόπος διαφέρει. Ἐδῶ ἡ γυμνότης, ἐκεῖ ἡ περικαλύψις. Ὁ σκοπὸς μόνον εἶναι ὁ ἴδιος, ἐναγής, ταπεινός, εὐτελής.

Κυρία, ἀποκαλυφθῆτε· οὐδὲν ἔχετε ν' ἀπολέστε· ἢ ἠθική δὲν προσβάλλεται διὰ τοῦ γυμνοῦ, ἀλλὰ, εἴτε γυμνὴ εἴτε περικαλύπτως, δεῖξατε, ὅτι ἔχετε φωτισμένην ψυχὴν και ὅτι ἡ ἠθική σας δὲν προστατεύεται ἀπὸ τὸν εὐχριστὸν θῶρακα λεπτοῦ ἐριούχου, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀδιάσειστον ἀντίληψιν τῆς ἀξιοπρεπείας σας. Ὁ αὐτοσεβασμὸς σας ἄς ὑπερνικήσῃ ὁ σεβασμὸς τῶν ἄλλων πρὸς ὑμᾶς θὰ ἔλθῃ ὡς ἄμεσον και ἀναγκαῖον ἐπακολούθημα.

Θ. Κ. Μ.

Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΤΑΤΟΜΗ

Είς την εκκλησίαν τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐτελεῖτο εἰς γάμος. Ὡς συνήθως, οἱ προσκεκλημένοι πολὺ ὀλίγην προσοχὴν εἶχον εἰς τὰ ἀναγνώσματα καὶ τὰς εὐχάς, ἤσυχολοῦντο δὲ μᾶλλον νὰ σχολιάζουν.

Δύο ἀνδρες εἰς μίαν γωνίαν τῆς ἐκκλησίας συν-ομιλοῦν.

— Πολὺ θελκτικὴ καὶ ὠραία εἶναι ἡ νύμφη. Δὲν εἶναι ἔτσι ;

— Πολὺ εὐμορφὴ ἀληθῶς, καὶ φαίνεται πολὺ εὐτυχισμένη.

— Καὶ διατί ὄχι ; ἀφοῦ παίρνει, τώρα ποῦ εἶναι πλουσία, ἐκείνον, τὸν ὅποιον ἠγάπησες πτωχῆ ;

— Ἀλήθεια ! ξεύρεις τὸς λεπτομερείας τοῦ γάμου αὐτοῦ ;

— Πολὺ κολὰ μάλιστα, ἀφοῦ ἀνεμίχθην κάπως...

— Θὰ μὲ ὑποχρεώσης ἂν μοῦ τὰς εἰπῆς.

‘Ο φίλος ἤρχισεν :

Ἡ δεσποινὶς Γενεβιέβη, ἡ κυρία Γενεβιέβη τῆς σήμερον, κατάγεται ἀπὸ μίαν μικρὰν ἐπαρχιακὴν πόλιν. Ἀνῆκεν εἰς μίαν καλὴν οἰκογένειαν. Εἰς τὰς ἐπαρχίας δὲν ὑπάρχουν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, πενόμενα οἰκογένεια, ἡ δὲ οἰκογένεια τῆς Γενεβιέβης δὲν ὑπέφερον ἐφ’ ὅσον ἔζη ὁ πατήρ. Ἄλλ’ ἐκεῖνος ἀπέθανε καὶ ἀφήκε σύζυγον χήραν καὶ κόρην ὄρφανήν. Ἡ μητέρα τῆς Γενεβιέβης, ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ συζύγου τῆς, θλιμμένη διότι ἔχανεν ἡ οἰκογένεια κάθε προστάτην, προσεβλήθη ἀπὸ νευρικήν ἐξάντλησιν, ἥτις ταχύτατα τὴν ἔφερον εἰς τὸν τάφον.

Ἡ Γενεβιέβη ἔμεινε λοιπὸν διπλᾶ ὄρφανὴ καὶ ἀπροστάτευτος. Τί ὄφειλε νὰ κάμῃ ; Ἦτο μικρά, κορασις ἀκόμη. Μία πτωχὴ θεία, ἡ ὅποια ἔμμενε εἰς τὴν πρωτεύουσαν, τὴν ἐπῆρε μαζί τῆς καὶ μὲ χιλίους κόπους κατάρθωσε νὰ τὴν διατηρήσῃ μερικὰ χρόνια εἰς τὸ σχολεῖον, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐτελειοφοίτησε διδασκάλισσα.

— Ἐπειτα ;

Ἡ Γενεβιέβη ἀντελήφθη, ὅτι αἱ θέσεις τῶν διδασκαλισσῶν εἶναι πολὺ ὀλίγαι ἀπέναντι ἐκείνων, ποῦ τὰς ζητοῦν, καὶ δι’ αὐτὸ, διὰ νὰ μὴ μείνῃ χωρὶς ἐργασίαν, κατέφυγεν ὡς γραμματεὺς παρὰ τῆ ταμῆ ἐνὲς καταστήματος.

Ἐκεῖ ἐργάζετο. Ἐκεῖ ἐγνωρίσθη μὲ τὸν συνάδελφόν τῆς Γουσταῦν, ὁ ὅποιος τὴν ἠγάπησεν.

Ἡ Γενεβιέβη δὲν ἔμεινε ἀπαθὴς πρὸ τοῦ αἰσθη-ματος τούτου, ἀλλ’ ἀπέρριψε τὸν γάμον.

Μὲ τὸν μικρὸν μισθόν, τὸν ὅποιον ἔπαιρναν ὁ Γουσταῦς καὶ ἡ Γενεβιέβη, ἦτο ἀδύνατον νὰ συντηρηθῇ οἰκογένεια καὶ νὰ ἀντικρυσθοῦν οἰκογενειακά ὑποχρεώσεις.

Τὸ οἶσθημα αὐτὸ λοιπὸν, θαμμένον εἰς τὰς καρδίας τῶν νέων μας, ἐφαίνετο, ὅτι εἰς οὐδὲν θὰ κατέληγεν. Ἡ Γενεβιέβη ἐξηκολούθει νὰ ἐργάζεται εἰς τὸ κατάστημα ἐκεῖνο καὶ νὰ μένῃ εἰς τῆς θείας τῆς.

‘Ο βίος τῆς αὐτὸς ὑπῆρξεν ἡ ἀφστηρία τοῦ πλοῦτου τῆς κατὰ τὸν ἐξῆς παράδοξον τρόπον :

Καθ’ ἐκάστην, τὴν ἰδίαν ὥραν, κατὰ τὸ μεσημέρι, ἐπερνοῦσε τακτικῶς εἰς γέρον, ἀπλούστατα, ἀλλ’ ἀξιοπρεπῶς ἐνδεδυμένος. Δὲν παρέλειπε ποτὲ τοῦ νὰ σταματᾷ εἰς τὴν προθήκην τοῦ καταστήματος καὶ ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι ἀντελήφθησαν, ὅτι ἔρριπτεν ἐν φευγαλέον βλέμμα εἰς τὰ ἐντὸς τοῦ καταστήματος.

Αὐτὸ διήρκεσε περίπου ἓν ἔτος. Τακτικώτατα, ἀνελλιπῶς. Ἐν τούτοις τὰς δεκαπέντε τελευταίας ἡμέρας ὁ γέρον δὲν ἐφαίνετο. Εἶχεν ἀλλάξει, φαίνεται, τὴν γεροντικὴν του συνήθειαν.

Ἡ Γενεβιέβη ἔεν ἐσχέπετο περὶ αὐτοῦ, ὅτε εὐρίσκει εἰς τὸ σπίτι τῆς ἓνα φάκελλον εἰς ὄνομά τῆς. Προήρχετο ἀπὸ τὸν συμβολαιογράφον τῆς περιφερείας, ὅστις τὴν ἐκάλει εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ἡ θεία τῆς Γενεβιέβης μὲ παρεκάλεσε νὰ συνοδεύσῃ τὴν ἀνεψιάν τῆς εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον, ὅπου καὶ ἐπράξα.

Ἐκεῖ ὁ συμβολαιογράφος μᾶς ἀνέγνωσε μίαν διαθήκην. Ὑπεγράφητο : Ἀλφρέδος Δορκὸς καὶ ξεύρεις ποῖος ἦτο ; ‘Ο γέρον ἰδιότροπος, ποῦ ἔσταμάτα κάθε μεσημέρι εἰς τὸ κατάστημα.

Ἡ διαθήκη, μετὰ τὰ τυπικά, δι’ ὧν ἄφινε τὴν ἐκ τετρακοσίων χιλιάδων περιουσίαν εἰς τὴν Γενεβιέβην, εἶλεγε περίπου :

‘ Παιδί μου — ἐπίτρεψόν μοι νὰ σὲ ὀνομάσω

οὕτω — δέχθητι τὴν κληρονομίαν ταύτην. Δὲν ἀδικεῖς κανένα, διότι δὲν ἔχω συγγενεῖς.

Ἄ Χωρὶς νὰ τὸ ξεύρης, χωρὶς νὰ τὸ φαντάζεσαι κἂν, μοι παρῆες τὰς μεγαλειτέρας χαρὰς τῶν τελευταίων μου ἡμερῶν. Σὲ ἠγάπησα μὲ τὴν τρυφερότητα πατρὸς καὶ ὁμῶς δὲν ἐτόλμησα νὰ σοῦ ἐκμυστηρῶ τὴν ἀγάπην μου.

Ἄ Κάθε μεσημέρι ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὸ κατάστημα, ὅπου ἐργάζεσο, καὶ ἔρριπα μιὰ ματιά, παραμένων πρὸ τῆς προθήκης τοῦ ὀλίγα λεπτά, καὶ τοῦτο, διὰ νὰ ἰδῶ τὴν ὠραίαν κατατομὴν τοῦ προσώπου σου, τόσο ἐυγενῆ καὶ θελκτικὴν, τόσο ἐυχρόμμον. Ἀπὸ τὴν θεῶν αὐτὴν ἦντιλον εὐτυχίαν δι’ ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ἄ Γνωρίζω, ὅτι ἀγαπᾷς ἓνα καλὸν καὶ ἐργατικὸν νέον, ὁ ὅποιος ἐπίσης σὲ ἀγαπᾷ. Ἡ πενία καὶ τῶν δύο σὰς ἠμποδίσεν νὰ νυμφευθῆτε. Ἄν ἔχετε ἀκόμη τὰς ἰδίας προθέσεις καὶ τὰ ἴδια αἰσθήματα, οὐδὲν θὰ σὰς ἐμποδίσῃ πλέον νὰ ἐκτελέσετε τὸ σχέδιόν σας. Τὸ ἐνεργητικὸν τῆς περιουσίας μου ὑπερτερεῖ τὰς τετρακοσίας χιλιάδας φράγκων.

Ἄ Δέχθητι τὴν κληρονομίαν ταύτην καὶ κάμω τὴν ψυχὴν μου εὐτυχῆ μὲ τὴν ἰδέαν, ὅτι σὰς παρέσχες τὴν εὐτυχίαν.

Ἄ Ἐπιθυμῶ μόνον νὰ ἐνθυμῆσαι κάποτε καὶ τὸν γέροντα ἐκεῖνον, ποῦ ἔσταμάτα κάθε μεσημέρι πρὸ τοῦ καταστήματός σας. Ἡ ἀνάμνησις αὐτῆ μὲ ἀρκεῖ.

Ἄ Ἐννοεῖς, ὅτι ἡ Γενεβιέβη δὲν ἐπίστευε τὰ αὐτιά τῆς καὶ ἐνόμιζεν, ὅτι ἀκούει παραμῦθι, ἀλλ’ ὅταν εἶδε νὰ γίνεται κυρία περιουσίας τετρακοσίων χιλιάδων φράγκων, τότε βεβαίως ἐπίστευσε. Ἐνεθυμήθη τὸν Γουσταῦν καὶ ἰδοὺ νυμφεύονται. Αὕτη εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ γάμου αὐτοῦ.

— Ἀληθινὸ παραμῦθι, παρετήρησεν ὁ φίλος.

— Ἀκριβῶς, ἀλλ’ ἰδοὺ ἡ τελετὴ τελειώνει. Ἄς πᾶμε εἰς τοὺς νεονύμφους νὰ τοὺς εὐχηθῶμεν εὐτυχίαν καὶ πολλὰ παιδιά.

— Ἄς πᾶμε, καὶ ἄς εὐχηθῶμεν ἀκόμη καὶ σ’ ὅλα τὰ κορίτσια τῆς ὀμηγύρας νὰ ἔχουν τὴν ἰδίαν τύχην.

(Henri Datin)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ

Καλότυχος, ποῦ ἀγαπᾷ
Καὶ πάντα στὸ πλευρό του
Τὴν βλέπει τὴν ἀγάπην του,
Τὸ μόνο θησαυρό του.

Ἐγὼ γυρνῶ μερόνυχτα
Μὲ μάτι δακρυσαμένο.
— Ἄχ ! λέγω τότε μὲ τὸ νοῦ,
Ἔτσ’ ἦτανε γραμμένο !

Κ’ ἀναστνάζω καὶ πονῶ
Καὶ φεύγω καὶ σωπαίνω.

ΕΣΥ Κ’ ΕΓΩ

Ἐσὺ θὰ ζῆς στὴν ἐρημιᾶ
Καὶ θάχης συντροφιά σου
Τὴν μοναξιά, τὰ λούλουδα
Καὶ τὴ γλυκεῖα εὐμορφιά σου.

Ἐγὼ στὸν κόσμον θὲ νὰ ζῶ
Καὶ ὁμῶς συλλογίσου :
Θάχω ἐρημιᾶ χειρότερη
Ἀπὸ τὴν ἰδική σου.

Ι. Π.

ΕΡΩΣ ΔΙΚΟΓΡΑΦΩΝ

Ἐμπορος ὁ πατήρ.
Ἡ κόρη καὶ τι περισσότερον τοῦ πατρὸς. Ἐμπερος... αἰσθημάτων.

Αὐτὸ τὸ κορίτσι — δὲν ἦταν δὰ καὶ ὀσχημο— εἶχε μίαν φοβερὰν κλίσην, ἀπ’ αὐτῆς ἀκόμη σχεδὸν τῆς μητρικῆς γαστρὸς :

Νὰ μάθῃ νομικὰ.

Ἡ κλίσις τῆς δ’ αὐτὴ τὴν ἔκαμε νὰ ἐνθουσιάζεται μὲ πάντα, ὅστις ἦτο δικαστής, δικηγόρος, συμβολαιογράφος καὶ δικαστικὸς ἀκόμη κλητῆρ.

Ἡ πρώτη Σεπτεμβρίου ἦτο δι’ αὐτὴν ἡμέρα εὐτυχίας. Διότι εἰς τὸ ἀπέναντι σπίτι, τὸ ὅποιον κατεῖχεν ἐπὶ ἐν ὀλόκληρον ἔτος ἓνας ἀριστερὸς ψάλτης μιᾶς ἐκκλησίας, ὀργανίζων νυκτὸς καὶ ἡμέρας, κατόκησεν ἓνας δικηγόρος, ὁ ὅποιος εἶχε καὶ ἐν ἄλλο πλεονέκτημα, ἐκτὸς τῆς δικηγορίας : νὰ εἶναι καὶ ἀνύπανδρος.

Καὶ ἤρχισεν ἡ κόρη τοῦ ἐμπόρου τὰ γλυκὰ μάτια ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, ἕως ὅτου τὴν συνέλαβε μίαν ἡμέραν — συγγνώμην, τρόπος ἐκφράσεως, διότι ἦτο μεσάνυχτα — εἰς τὸ φέγγος τῆς σελήνης νὰ συνομιλῇ γλυκὰ μὲ τὸν κύριον δικηγόρον.

Ἄ Ἐμπορος δὲν ἐχωράτσε.

— Ἄλλη φορὰ νὰ μὴ...

— Μὰ ἡ κλίσις, μπαμπᾶ μου, πρὸς τὰ νομικὰ μὲ κάμνει...

Τέλος πάντων τὸ ἀπὸ παραθύρου εἰδύλλιον δι-κόπη καὶ πρῶι-πρῶι νὰ ἓνας ἄνθρωπος κομίζων κάτι τι.

Ἄ γαλατᾶς δὲν ἦτο.

Πρώτη - πρώτη εἰς τὴν θύραν ἐμφανίζεται καὶ παραλαμβάνει καὶ παραδίδει εἰς τὸν πατέρα τῆς ἓνα χαρτί ἡ κόρη.

— ὦ ! τί ἔπαθα !...

— Τί, μπαμπᾶ μου ;

— Κλήσις !

— Πρὸς τὰ νομικὰ. Καὶ σεῖς λοιπὸν ;

— Καλέ, τί νομικὰ, κλήσις πρὸς τὰ δικαστήρια, πρὸς τὴν τσέπην μου...

Ἡ κόρη τοῦ ἐμπόρου δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ τί θὰ εἶπῃ κλήσις ἄλλη, ἐκτὸς τῆς κλίσεως, τὴν ὅποιαν ἠσθάνετο πρὸς τὰ νομικὰ. Τί φυσικώτερον ἢ ἰπὸν νὰ ἐρωτήσῃ τὸν γείτονα.

Ἐκεῖνος ἀπήτησε, διὰ νὰ τῆς λύσῃ τὴν ἀπορίαν, νὰ κύψῃ πρὸ αὐτοῦ καὶ κλίνῃ ὀλίγον τὴν κεφαλήν.

Τὴν ἐφίλησε, διότι θὰ ἦτο ἠλίθιος ἂν δὲν τὸ ἔκαμνε.

— Καὶ τώρα στάσου νὰ σοῦ εἰπῶ τί σημαίνει κλήσις...

— Νὰ μὴ μοῦ εἰπῆς τίποτε. Τώρα ἤλθε καὶ ἡ σειρά μου. Κλήσις εἶναι ὅταν ἐξαναγκάζεται τις ὑπὸ τοῦ δικαίου νὰ κάμῃ τι, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ κάμῃ. Τὸ φίλημα εἶναι κλήσις πρὸς τὸν γάμον, ὡστε...

Ἐνυμφεύθησαν, ἀλλὰ δὲν ἤξευρον ἡ δυστυχισμένη κόρη, ὅτι, ἐκτὸς τῆς κλίσεως, ὑπῆρχε καὶ ἄλλο δικόγραφον : ἀγωγή διαζεύξεως, ἀφυσικὸς συνέπεια τῶν μεταμεσονυχτίων συνεντεύξεων.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΑἰΣΘΗΜΑ

Πρό.

Ἐναν καιρὸ ἀμέριμος
λιθάρ’ ἂν ἀπαντοῦσα
στὸ διάβα μου, ἀδιάφορα
πειδ πέρα τὸ κλωτσοῦσα...

Μετά.

Καὶ τώρα ;... Ὅπου τ’ ἀπαντῶ,
στέκω καὶ τὸ κυττάζω
ἄς ἤμουν, λέγω, σὰν κι’ αὐτὸ
καὶ βαδειαναστνάζω.

Λοιπὸν ;

Κάλλια γιὰ κείνον τὸν θνητόν,
π’ αἰσθημα θὰ τὸν ζῶσῃ
ἀπ’ τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας του
προτοῦ νὰ βγῇ, νὰ λυώσῃ !

Φ. ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ

ΤΟ ΙΣΧΥΡΟΝ ΦΥΛΟΝ

“Ολος ο κόσμος—έννοῶ ὁ ἀνδρικός—μαρτυρεῖ καὶ ἐπαναλαμβάνει, ὅτι ὁ ἀνὴρ εἶναι ἀνώτερος τῆς γυναικὸς καὶ ὅτι ἐν συνόλῳ οἱ ἄνδρες ἀποτελοῦσι τὸ ἰσχυρὸν φύλον. Αὐτὸ εἶναι μία ἰδέα, ἡ ὁποία ἐρριζώθη πολὺ, εἶναι μία πρόληψις, ἡ ὁποία κυκλοφορεῖ ὡς δόγμα.

Ἄν θελήσῃ ὁμοῦ νὰ ἐξετάσῃ τις ποῦ ἐγνῆται αὐτὴ ἡ περιώνυμος ὑπεροχὴ, θὰ δυσκολευθῇ νὰ τὴν εὕρῃ. Ἐν πρώτοις εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ἔρωτος ὁ ἀνὴρ φαίνεται μᾶλλον ἀνίσχυρος καὶ ἀπρόσιτος προσόντων. Αἰφνης δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ ἴδῃ, νὰ ἐννοήσῃ, νὰ αἰσθανθῇ ἂν ἀγαπᾶται ἢ ὄχι ἀπὸ μίαν νεάνιδα, ὅταν αὐτὴ ἀπεφάσισε νὰ τὸν κατακτήσῃ, νὰ τὸν κυριεύσῃ, νὰ τὸν νυμφευθῇ.

Παρ’ ὅλας τὰς προσπάθειάς του, διὰ νὰ ξεδιαλύσῃ τοὺς δόλους τῆς ἐρωτοτρόπου νεάνιδος καὶ νὰ διακρινῇ ἂν τὸ αἶσθημα ἢ τὸ συμφέρον τὴν καθιστῶσιν ἐρωτύλον καὶ θελκτικὴν πρὸς αὐτόν, οὐδέποτε θὰ δυνηθῇ νὰ εἴπῃ ἐν πεποιθήσει :

— Μ’ ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς.

Ἡ

— Δὲν μ’ ἀγαπᾷ, παρὰ φαινομενικῶς.

Καὶ τοῦτο, διότι δὲν ἐπεισθῆ καὶ μάτην ζητεῖ νὰ βεβαιωθῇ Μένει ἀναποφάσιτος· πιστεύει πρὸς στιγμὴν, ὅτι ἀγαπᾶται καὶ μίαν στιγμὴν μετὰ ταῦτα ἀνατρέπει τὴν πεποίθησίν του αὐτὴν.

Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ περιλάλητος ὑπεροχὴ τοῦ ἀνδρός, ἀφοῦ δὲν φθάνει οὔτε μέχρι τοῦ νὰ γνωρίσῃ τὸ ἀληθὲς αἶσθημα ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἐξέλεξεν ὡς σύντροφον τοῦ βίου του;

Ἄν ἤμην βεβαία, ὅτι τὴν στήλην αὐτὴν τὴν διαβάξουν καὶ ἄνδρες, θὰ ἀπεκάλυπτον εἰς αὐτοὺς ἔν ἀπὸ τὰ πολλὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων θὰ δύνανται νὰ ἐκτιμῆσουν τὸ αἶσθημα τῆς ἐκλεκτῆς των.

Ὁ ἀνδρικός ἐγωϊσμός των θὰ τὸ δεχθῇ; Αἱ ἀναγνώστριαι τῆς στήλης ταύτης ἂς μὴ μακιάσουν διὰ τὴν ἀποκάλυψιν αὐτὴν τῶν δολῶν τῆς γυναικείας καρδίας. Τὰς φαντάζομαι ὅλας εἰλικρινεῖς εἰς τὰ αἰσθηματὰ των· δι’ αὐτὸ οὐδὲν ἔχουν νὰ φοβηθῶσιν. Τούναντίον μάλιστα, προστατεύονται, διότι, φωτισμένοι πλέον οἱ ἄνδρες, δὲν θὰ παραπλανῶνται ἀπὸ ψευδεῖς ἔρωτας καὶ δὲν θὰ ῥίπτωνται, ζητούντες ἀληθὲς αἶσθημα, ὅπου οὐδὲν παρόμοιον ὑπάρχει. Προλαμβάνονται οὕτως αἱ ἀτυχεῖς ἐνώσεις.

Κάθε γυνή, ἡ ὁποία ἀληθινὰ καὶ βαθέως ἀγα-

πᾶ, ἐν τῷ ἔρωτί της δὲν σκέπτεται ἄλλο, παρὰ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν κόσμον, νὰ παραιτηθῇ τῆς πολυτελείας καὶ τῆς ἐπιδαίξεως, διὰ νὰ καταφύγῃ μὲ τὸν ἐκλεκτόν της εἰς κάποιαν γαληνιαίαν γωνίαν, ὅπου οὐδεὶς θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ταράξῃ ἢ μειώσῃ τὴν εὐτυχίαν της.

Ἄν ἡ μνηστὴ—κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ἀνυποκρίτου ἐξομολογήσεως τῶν πόθων της—ὁμιλῇ περὶ πολυτελοῦς διακοσμήσεως τῆς μελλούσης κατοικίας σας, περὶ ὑποδοχῶν, τὰς ὁποίας σκοπεύει νὰ διοργανώσῃ, περὶ ἑορτῶν κοινωνικῶν, ὅπου ὑπολογίσει, ὅτι θὰ διασκεδάξῃ μετὰ τοῦ συζύγου της... ὑπάρχει βεβαιότης, ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τὸν μνηστῆρά της καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς ἰπαύριον τοῦ γαμου αὐτος θὰ γνωρίσῃ ὅλας τὰς ἀπογοητεύσεις...

Ἐκείνη, ἡ ὁποία δὲν ἀγαπᾷ, ἔχει ἀνάγκην διασκεδάσεων, τέρψεων, κινήσεως, διὰ νὰ ὑποφέρῃ ζωὴν, ἣν δὲν λαμπρύνει ὁ ἔρως. Ἀλλὰ συνήθως οἱ ἄνδρες δὲν σκέπτονται τοῦτο, καὶ φαντάζονται, ὅτι μία γυνὴ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα της καὶ νὰ λατρύῃ τὰς κοσμικὰς διαχύσεις. Αὐτοὶ οἱ δύο ἔρωτες δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συνυπάρξουν εἰς τὴν γυναικείαν καρδίαν.

ΠΟΜΜΑΔΑ

Κατὰ τῶν ρυτίδων καὶ τῶν ἐξογκώσεων, αἱ ὁποῖαι παρουσιάζονται ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μειόνοσι τὴν καλλονὴν των, συνιστᾶται ἡ ἐπομένη πομμάδα :

Vaseline	30	gr.
Baume	5	»
Alun pur	0 75	»
Tanin	0 25	»

Ἀναμιξάτε ταῦτα καλῶς καὶ διὰ τῆς πομμάδας αὐτῆς κάμετε ἐλαφρὰ μασάζ παρὰ τοὺς ὀφθαλμούς σας· ἐπειτα πλυνθεῖτε μὲ Eau de bleuets.

ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΑΛΑΚΤΟΣ

Ἄν θέλετε νωπὸν γάλα νὰ διατηρήσετε ἐπὶ πολὺ κατὰ τὰς θερινὰς ταύτας ἡμέρας, κάμετε τὸ ἑξῆς :

Θέσατε τὸ γάλα εἰς φιάλην, τὴν ὁποίαν βυθίζετε μέχρι τοῦ λαιμοῦ ἐντὸς ὕδατος, τὸ ὁποῖον ἀφίνετε νὰ βράσῃ ἐπὶ ἑν τέταρτον τῆς ὥρας. Εὐθὺς ὡς συμπληρωθῇ τὸ τέταρτον, ἐξάγτε τὴν φιάλην τοῦ γάλακτος καὶ τὴν σφραγίζετε ἀμέσως μὲ προσοχὴν καλῶς, ὥστε τὸ γάλα νὰ μὴ ἔχη καμμίαν ἐπαφὴν πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν ἀέρα. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν δύνασθε νὰ ἔχετε πάντοτε νωπὸν γάλα.

ΙΑΝΘΗ

Des femmes, des ciels clairs, des roses,
Des cheveux lourdes, de larges yeux
Je voudrais faire avec ces choses
Un poème délicieux.

ANDRÉ RIVOIRE

Ὁ ποιητὴς ἐπόθησε νὰ δημιουργήσῃ. Ἐπήρε γι’ αὐτὸ τὰ ὠραιότερα πρότυπα : τὴν γυναῖκα, τὸν καθαρὸν οὐρανόν, τὰ τριαντάφυλλα, τὰ πυκνὰ μαλλιά, τὰ μεγάλα μάτια. Καὶ ἐσκέφθη :

— Θὰ κάμω μ’ αὐτὰ τὰ ὠραία πράγματα τὸ ὠραιότερό μου ποίημα. Ποιὸ πρᾶγμα θὰ εἴμπορέσῃ νὰ παραβληθῇ στὴν ὠραιότητα μὲ τὰ πρότυπά μου ;

Καὶ ὁμοῦ ἠπατήθη. Εἰς τὴν γυναῖκα ἤυρε τὴν φαινάκην, εἰς τὸν οὐρανὸν τὴν ἀπάθειαν, εἰς τὰ τριαντάφυλλα τὰ ἀκάνθια των, εἰς τὰ ὠραία μαλλιά τὴν ἐπαρσιν καὶ εἰς τὰ μάτια τὴν περιφρόνησιν.

Ὁ ποιητὴς ἐπόθησε νὰ δημιουργήσῃ. Ἀφήκεν αὐτὰ τὰ ἀχάριστα πρότυπα καὶ ἀπεσύρθη μόνος, ὀλόμονος, μέσ’ στὴν καρδιά του. Κ’ ἐκεῖ κλεισμένος, ἐδημιούργησε τὸ ἀριστούργημα, ποῦ ἐπόθησεν. Εἶχε τώρα ἄλλα πρότυπα : τὰ ὄνειρά του, ἐκεῖνα, ποῦ αὐτὸς ἐγέννησεν, ἐκεῖνα, ποῦ θὰ τὸν φέρουν γλυκὰ-γλυκὰ μέχρι τοῦ τάφου.

Θύμος.

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΓΙΟΥΝΙΤΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΑΤΑΛΙΑΝ ΔΟΡΜΙΤΣ

Μάιος 18**

« Ὠραία μου Νατάλια !

Ἡ εὐμορφὴ ἀγάπη Σου μοῦ ἔχει πάρει ὅλας τὰς αἰσθήσεις, ὅπως ἐν ὄνειρον γλυκὺ, ὅπως μὴ μέθη εὐτυχισμένη. Ἔτσι μοῦ φαίνεται ἔμεθοῦσαν κ’ οἱ θεοὶ σὰν ἐπιπὰν τὸ θεῖον νέκταρ εἰς τοῦ Ὀλύμπου τὴν ἀγίαν κορυφὴν· καὶ τέτοιον ὄνειρον ἐξάπαντος θὰ ἐβλεπαν κ’ αὐτοί, ὅταν κατόπιν ἐπλάγιαζαν νὰ κοιμηθοῦν...

Καὶ ὁμοῦ ἀμφιβάλεις πότε· πότε ἂν Σ’ ἀγαπᾷ· ἔως προχθὲς ἀκόμη μ’ ἐρωτοῦσες καὶ μ’ ἐβάζες νὰ ὀρκισθῶ. Εἰς τί λοιπὸν νὰ Σ’ ὀρκισθῶ ; ποῖον

θέλεις μάρτυρα στὸν ὄρκον μου νὰ πάρω ; Μήπως δὲν εἶναι ὄρκισμα καθε μου λόγος, καθε πόθος μου καὶ καθε σκέψις μου γιὰ Σένα ;

Ὁλόκληρός μου ἡ ζωὴ εἶναι ἕνας ἀπέραντος γιὰ Σένα ὄρκος, μὴ τρυφερὰ ἐγγύησις τοῦ ἔρωτός μου τοῦ μεγάλου, ποῦ δὲν γνωρίζει ὄρια, διότι ὄρια στὸν ἔρωτα δὲν πρέπουν !

Καὶ ἡ πρώτη μου ἀκόμη ἐκείνη ἡ ματιά, ποῦ ἔφερα ἐπάνω Σου ὅταν Σ’ ἐπρωτοεῖδα, ὄρκος κ’ ἐκείνη ἦτανε, ὄρκος ἀπεριόριστος, ποῦ μ’ ἔδενε διαπαντὸς μαζῇ Σου καὶ ἰδικόν Σου μ’ ἔκαμε...

Ἀλήθεια : εἰν’ εὐτύχημα νὰ ἦναι κανεὶς φίλος Σου καὶ εἰν’ ἀπόλαυσις νὰ Σ’ ἀγαπᾷ καὶ νᾶχη τὸ δικαίωμα νὰ Σοῦ τὸ λέγῃ.

Σὲ ἀγαπᾷ ! Εἶναι στιγμὴ ἀπάνταστος ὅταν θελήσω νὰ Σ’ τὸ παραστήσω, μὴ ἰδεώδης ἠδονὴ συνέχει τὴν ψυχὴν μου ὅταν γλυκὰ τὰ χεῖλη μου χαϊδεύουν τ’ ὄνομά Σου.

Σὲ ἀγαπᾷ ! Μοῦ ξερριζώνουν τὴν καρδιά αὐταὶ αἱ λέξεις σὰν τῆς λέγω, ἕνας παλμὸς ἀπέραντος διαπερᾷ τὰ στήθη μου ὅταν κρηφὰ Σὲ σέπτομαι καὶ Σὲ γλυκοθυμοῦμαι.

Σὲ ἀγαπᾷ ! Δὲν εἶναι πλέον ἐκκλησις, δὲν εἶναι πλέον προσευχὴ αὐτὰ τὰ δύο λόγια. Εἰν’ εἷς ἕνος μυστικός, ποῦ μόνον ἡ ψυχὴ μπορεῖ γιὰ νὰ τονίσῃ, μὴ μελωδία ἔσοχος, ποῦ κάμνει τὰς αἰσθήσεις μου γονατισταῖς νὰ σκύφουνε ἐμπρὸς στὴν εὐμορφίαν Σου.

Σὲ ἀγαπᾷ ! Δὲν πρέπει νὰ κουράζεσαι ὅταν τ’ ἀκούς, δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ πῆς, ὅτι δὲν εἶν’ ἀνάγκη πλέον νὰ Σ’ τὸ λέγω. Ὑπάρχει ὠραιότερον πρᾶγμα διὰ μίαν γυναῖκα ἀπὸ τὸ ν’ ἀγαπᾶται καὶ νὰ τ’ ἀκούῃ νὰ τῆς τὸ λέγῃ ;

Καὶ εἶναι ὠραῖος ὁ ἔρως μου, ὠραῖος ὅπως Σὺ. Γαλήνιος καὶ τρυφερός, ζῆ μέσα στοῦς παλμούς Σου, μέσ’ ἀπὸ πόθους εὐγενεῖς δανεῖζεται τὸ ἄρωμά του, γιὰ νὰ Σ’ τὸ στέλλῃ ἄφθονον ἐμεῖ ποῦ κατοικεῖς...

Ὑγίαινε, Νατάλια ! ὠραία μου φίλη !
Γλυκοφιλᾷ τὰ μάτια Σου, τ’ ἀγγελοκαμωμένα, π’ ἀντανακλοῦν στὴν λάμψιν των τοὺς θόλους τ’ οὐρανοῦ, καὶ τὸν Θεὸν κατ’ ἀπ’ αὐτοῦ, νὰ περιδιαβάξῃ...

Γλυκοφιλᾷ τὰ χεῖλη Σου, τὰ κρινοζυμωμένα, π’ ἀντιλαλοῦν στὸν ἦχόν των τὸ ἄσμα τῶν Ἀγγέλων καὶ τὸ ὠραῖον φίλημα, ποῦ ἀνταλλάσσει ὁ Θεὸς καθε πρωτὶ μαζῇ των...

(Μετὰφρασις)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΜΗΛΙΣΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια από σελ. 382

Ἄλλ' αὐτὰ ἴσαν μηδαμινά. Ἡ περίστασις, καθ' ἣν αὕτη μυχιατάτα συνεκινήθη, ἦτο ἡ ἐπέμβασις τοῦ Ἰωάννου, ὅταν ἡ Βαλερία μετέβη εἰς Ἐχινᾶ, διὰ νὰ εὕρη τὸν κύριον Μενετρό.

Ἡ νεάνις ἀντελαμβάνετο, τὴν ὥραν ἐκείνην, καθ' ἣν ἠναγκάζετο νὰ κλίνη τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν συκοφαντίαν, ὑπὸ τὸ σφάλμα, τὸ ὁποῖον δὲν διέπραξε, πόσον ἀσύνετος ἦτο ἡ ἐπίσκεψις τῆς ἐκείνη καὶ συνεπῶς πόσον προνοητικὴ καὶ συμπαθὴς ἦτο ἡ ἐμφάνισις τοῦ Μαρι-Ἀδέλ, τὴν ὁποίαν προὐκάλεσεν ὁ υἱὸς του.

Ὅλ' αὐτὰ διέγραφον ψυχὴν γενναίαν καὶ εὐγενῆ, ὑπερτέραν τοῦ περιβάλλοντος.

Καὶ διατί ἔκαμνε ταῦτα; Πρὸς ποῖον τάχα σκοπὸν; Ἄρα γε μόνον ἐκ τῶν ἀναμνήσεων τῆς παιδικῆς ἡλικίας, τὴν ὁποίαν ἐπέρασαν μαζί; Ἄρα γε ἐκ φιλίας ἀνανεουμένης, ἡ μήπως τὸν ὠδήγει εἰς τοῦτο κάποιον μυστηριώδους σκέψις, τὴν ὁποίαν ὅμως οὐδ' εἰς ἑαυτὸν ὁμολογεῖ;

Ἡ θεία οὐδέποτε εἶχε σκεφθῆ σοβαρῶς δι' ὅλ' αὐτά. Βαθμηδὸν μόνον τὰ διάφορα γεγονότα τῆς ἐφείλκουν τὴν προσοχὴν. Ἐν τούτοις τὴν πρωτὰν ἐκείνην, καθ' ἣν ἠσθάνετο ἑαυτὴν τόσον δυστυχῆ, μεμονωμένην, καὶ τὰ ἐλάχιστα γεγονότα τῆς ζωῆς τῆς ἐμεγεθύνοντο, ἐλάμβανον διαστάσεις πελωρίας καὶ τῆς ἐφαίνετο, ὅτι ὁ Ἰωάννης ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ κατεῖχε μέγα μέρος.

— Διατί;

Ἀπηθύνε τὴν ἐρώτησιν ταύτην εἰς ἑαυτήν, εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας τῆς, ἐνῶ ὁ νέος ἐφαίνετο, ὅτι ἠθέλε νὰ τὴν ἐνισχύσῃ διὰ τοῦ βλέμματός.

Καὶ ἡ νεάνις βαθμηδὸν ἤγειρε τὸ μέτωπον. Τὸ πρόσωπόν τῆς κατέστη γαλήνιον. Τὸ βλέμμα τῆς ἠὐχαρίστει τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἰωάννου εἰς ἀμοιβὴν τῶν μακρῶν καὶ τρυφερῶν βλεμμάτων ἐκείνου.

— Μ' ἀγαπᾷ!

Τὸ ἐνόησεν ἡ Βαλερία. Ἄλλ' ἡ βάσανος δὲν εἶχε λήξει δι' αὐτήν. Ἡ συκοφαντία ἔκαμνε τὸν γῆρον ὅλης τῆς ἐπαρχίας καὶ ὅλον ἐμεγεθύνετο εἰς βάρος τῆς νεάνιδος, τόσον, ὥστε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Λεσπερᾶ τελειῶς παραμορφωμένη.

Μίαν ἡμέραν μάλιστα ἡ Λουίζα, ἡ ἀδελφὴ τῆς Βαλερίας, τῆς εἶπε:

— Ξεύρεις τί λέγουν γιὰ σένα;

— Τί;

— Λέγουν, ὅτι προσεχῶς πανδρεύεσαι.

— Καὶ μὲ ποιόν; Θεέ μου!

— Πρέπει νὰ τὸν ξεύρης βέβαια καλλίτερα ἀπὸ μᾶς, ἀλλὰ μᾶς τὸ κρύπτεις.

— Δὲν κρύπτω τίποτε καὶ δὲν ξεύρω μάλιστα περὶ τίνος πρόκειται.

— Πρόκειται περὶ τοῦ Μενετρό.

— Ψεῦδος. Οἱ ἐπαρχιωτὰς μᾶς ἀστείζονται.

— Ἀστείζονται; καὶ ὁ ἀστεϊσμός των φθάνει μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου;

— Σὲ βεβαίῳ.

— Ἀστείζονται! καὶ ὁμοῦς λέγουν, ὅτι σὲ εἶδαν νὰ πηγαίνης εἰς ἐπανειλημμένας συνεντεύξεις νυκτερινὰς τοῦ Μενετρό καὶ μάλιστα λέγουν, ὅτι εἶσαι... ἐρωμένη του.

— Λουίζα!

— Ἐπαναλαμβάνω ὅ,τι ἤκουσα.

— Μὲ κατηγορεῖς λοιπόν;

— Ἔστω, ἀπολογήσου. Εἶναι ἀλήθεια;

— Εὐρίσκω, ὅτι εἰς τὸ στόμα σου ἡ συκοφαντία αὕτη εἶναι ὑβριστικὴ. Δὲν θ' ἀπολογηθῶ κἄν.

— Σὲ συμφέρει νὰ σιωπήσῃς, παρὰ νὰ ὁμιλήσῃς. Εἶπέ μου μόνον: εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἀλήθεια, ὅτι τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ κυρίου Μενετρό συνελήφθης ἔχουσα νυκτερινὴν συνέντευξιν μετ' αὐτοῦ;

— Εἶναι ἀλήθεια.

— Ὅστε ὁμολογεῖς;

— Δὲν εἰξεύρω νὰ ψεύδωμαι.

— Τότε τί ὠμίλεις πρὸς ὀλίγου περὶ προσβολῶν καὶ συκοφαντιῶν;

— Θὰ εἶχες ἀδικον, ἂν μὲ ἐπίστευες ἔνοχον.

Ἡ κυρία Λεσπερᾶ παρετήρησε τὴν ἀδελφὴν τῆς μὲ κατάπληξιν.

— Ἔνοχος εἶσαι, ἀλλ' εὐτυχῶς ὅλα δύνανται νὰ ἐπανορθωθῶσιν, ἀφοῦ νυμφεύεσαι...

— Δὲν ὑπάρχει ζήτημα γάμου.

— Πῶς;

— Δὲν ἀγαπῶ τὸν κύριον Μενετρό, οὔτε θέλω νὰ ἐνώσω τὴν ζωὴν μου μὲ τὴν ἰδικήν του.

Ἡ κατάπληξις τῆς Λουίζης ἠϋξανε. Σχεδὸν ἐσκέπτετο, ὅτι ἡ ἀδελφὴ τῆς ἐτρελλάθη.

— Ἄρνεῖσαι λοιπὸν τὴν μόνην ἐπανόρθωσιν, ἡ ὁποία εἴμπορεῖ νὰ σὲ σώσῃ;

— Μάλιστα, τὴν ἀρνοῦμαι... Ὁ κύριος Μενετρό οὐδὲν μοῦ ὀφείλει.

— Ἐξηγήσου με λοιπόν.

— Ὡ! μὴ μὲ ζητεῖς οὐδεμίαν ἐξήγησιν· οὐδὲν θὰ εἶπω.

— Ἔστω. Οἱ λόγοι σου μ' ἐκπλήττουν τόσον, ὅσον καὶ ἡ διαγωγή σου. Μὴ παραξενευθῆς λοιπὸν ἂν τοῦ λοιποῦ ἔχωμεν πρὸς σὲ κάποιαν ἐπιφύλαξιν.

— Ὅπως θέλετε.

— Καὶ ἂν ἀπαγορεύσω τὰς σχέσεις πρὸς τὴν κόρην μου!... Τὰ κακὰ παραδείγματα εἶναι πλέον ἐπικίνδυνα ἀπὸ τὰς κακὰς συμβουλὰς.

Ἡ Βαλερία ἔτρεμεν· ἔπειτα συνῆλθε κάπως καὶ ἐμειδίασε θλιβερῶς.

— Ἡ Ζερμαῖν εἶναι ἐλευθέρη. Μ' ἀγαπᾷ. Καὶ θὰ μὲ πιστεύσῃ ὅταν τῆς εἰπῶ, ὅτι εἴμπορῶ νὰ δέχωμαι τὰ φιλήματά τῆς χωρὶς νὰ ἐρυθριῶ ἐξ αἰσχύνης.

— Ναί, ἀλλὰ τὸ ἴδιον δὲν συμβαίνει μὲ τὸν ἄνδρα τῆς, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν θ' ἐρέσῃ νὰ βλέπῃ τὰς σχέσεις αὐτὰς νὰ ἐξακολουθοῦν.

— Τότε δὲν θὰ ἐμποδίσω τὴν Ζερμαῖν νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸν κύριον Γκρανδιέ.

Αἱ δύο ἀδελφαὶ ἐχωρίσθησαν. Ἡ Βαλερία, διὰ νὰ μεταβῆ νὰ κλαύσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ νὰ σκεφθῆ ἐπὶ τῆς παραδόξου θέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρέθη, ἡ δὲ κυρία Λεσπερᾶ, διὰ νὰ διηγηθῆ εἰς τὸν σύζυγόν τῆς ὅσα παράξενα ἤκουσεν ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν τῆς.

Ἡ Βαλερία κατενόησεν εὐθύς εἰς ποῖαν ἀδιέξοδον ἐρρίφθη, θυσιασθεῖσα χίρις τῆς Ζερμαῖν. Ἀπὸ τῆς σήμερον διὰ τὴν νεάνίδα ἤρχισε ζωὴ μαρτυρίου.

Ἐφαίνετο, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Σαντεπλαῖρ τὴν ἀπέφευγον ὡς πανωλόβλητον, ὡς μιαν.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Λεσπερᾶ ἔπαυσαν πλέον νὰ τῆς ὁμιλοῦν.

Ὁ Ἰούλιος τὴν παρετήρει ἐνίοτε μὲ θλιβερὸν καὶ περιφροντικὸν βλέμμα, ἀλλ' ἐκράτει κακίαν κατὰ τῆς νεάνιδος διὰ τὴν περιφρόνησιν τῆς πρὸς τὸν ἐρωτὰ του.

Μόνη ἡ Ζερμαῖν ὑπέφερε καθὼς ἡ Βαλερία. Ἠσθάνετο ἡ νεαρὰ γυνὴ τὴν ἀδικίαν, τῆς ὁποίας ἡ θεία τῆς ἐπιπτε θῦμα, ἀλλ' ἐσιώπα, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν Βαλερίαν χωρὶς νὰ καταγγεῖλῃ ἑαυτήν.

Ἡ Ζερμαῖν ἐπωφελεῖτο τῶν σπανίων εὐκαιριῶν, τὰς ὁποίας τῆς ἔδιδεν ἡ τύχη, ὅπως συναντήσῃ τὴν Βαλερίαν καὶ τῆς εἰπῆ εἰς τὸ αὐτί:

— Γνωρίζεις, θεία, ὅτι σ' ἀγαπῶ... καὶ ὑποφέρω καθὼς σύ... Κάμε ὑπομονήν... λάβε θάρρος... ὅλα θὰ περάσουν... θὰ ξεχασθοῦν.

Ἡ Βαλερία ἔκλινε τὴν κεφαλὴν χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ. Ἄλλοτε πάλιν εἰς τὴν Ζερμαῖν ἀπῆλθα:

— Μὴ ἀνησυχῆς. Ἐχω τὸ δίκαιον μὲ τὸ μέρος μου. Μόνον σὲ λυποῦμαι. Μὴ φροντίζεις δι' ἐμέ, μὴ ἐκτίθεσαι νὰ μοῦ ὁμιλήσῃς, ἀφοῦ σοῦ τὸ ἀπηγόρευσα. Πήγαινε, πήγαινε.

Καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας δὲν ὠμίλουν ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην.

Ἡ ἐχθρότης αὕτη, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἡ οἰκογένεια Λεσπερᾶ πρὸς τὴν Βαλερίαν, ἐξεδηλοῦτο καὶ διὰ χιλίων ἄλλων τρόπων ἐκτὸς τῆς ἐπιμόνου σιωπῆς.

Οὕτως ἡ Βαλερία ἀπεκλείσθη τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοὺς κοινούς οἰκογενειακοὺς περιπάτους. Δὲν τὴν ἐπληροφόρουν πλέον πότε ἐξήρχοντο, πότε ἐσκόπων νὰ κάμουν ἐκδρομὴν ἢ ἀπλοῦν περίπατον. Καὶ ἡ νεάνις εὐρίσκατο πολλάκις ἡμέραν ὀλόκληρον μόνη μέσα εἰς τὸ πελώριον καὶ σκυθρωπὸ ἐκεῖνο σπίτι, ὅπου περιεπλανᾶτο ἡ τεθλιμμένη τῆς ψυχῆ.

Δὲν τὴν εἰδοποιοῦν ἐπίσης ὁσάκις ἔφθανε κάποιον ἐπίσκεψις. Ἄν δὲ οἱ ἐπισκέπται ἠρώτων τὴν κυρίαν Λεσπερᾶ περὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς, ἡ Λουίζα ἔλεγε πάντοτε, ὅτι ἡ Βαλερία εἶναι ἀσθενὴς καὶ δὲν ἐξέροχεται.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΕΥΘΥΜΑ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΩΝ

ΑΜΟΥΣΙΑ

— Ἦθελα νὰ ξεύρω τί καταλαβαίνει ὁλος αὐτός ὁ κόσμος, ποῦ χιζεύει γύρω ἀπὸ τὴν ἐξέδρα τῆς μουσικῆς. Ἐγὼ τοῦλάχιστον στὸ πρῶτο σύνθημα τῆς μπαγκέτας φεύγω μακριὰ, γυριῶ τῆς πλατῆς, καὶ τὸ μόνο ὄργανο, ποῦ χρησιμοποιοῦ γι' αὐτὴν τὴν ἀπόλαυσιν, εἶναι τ' αὐτιά μου. Θυμᾶσαι ὅταν κάμνης μπάνιο καὶ σὲ πιτσιλοῦν μὲ νερά, πῶς γυρνᾷς τὴν ράχι καὶ σφαλνᾷς τὰ μάτια, δένοντας τὰ χέρια σου πίσω ἀπὸ τὸν λαιμό, γιὰ ν' ἀπολαύσῃς ὅλο τὸ γαργάλημα τῆς θαλάσσης; Δὲν εἶναι ὁ φόβος τοῦ νεροῦ, ποῦ σὲ κάμνει νὰ σφαλνᾷς τὰ μάτια; εἶναι ἡ φύσις σου, ποῦ δὲν θέλει νὰ βλέπῃ ὅ,τι τὴν εὐχαριστεῖ.

Σταματησὲ λίγο, σὰν νὰ ἤθελε νὰ μετρήσῃ ὁ ἴδιος τὴν πρωτότυπον ἀρχὴν του, μὲ εἶπε στὸ αὐτὶ ἓνα κοινότερον παράδειγμα καὶ εἶπειτα ἐξηκολούθησεν:

— Ἔλα τώρα νὰ πλησιάσουμε τὴν ἐξέδρα. Ἄκουσε τὰ γλυκά, τὰ ἐπιβλητικά, μπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ, κτυπήματα τοῦ βιολοντσέλλου καὶ κτύπησε τὸν ξεθωριασμενο γερωντάκο, ποῦ παίζει. Μόλις τὸν διῆς, ὅλη ἡ γλύκα τοῦ ὄργανου του χάνεται καὶ δὲν σὲ μένει, παρὰ ἡ ἐντύπωσις τῆς φαλάκρας του, ποῦ τὴν κεντᾷ τώρα ἓνα κοπάδι μύγες. Ἐκεῖνος παρακατῶ ὁ βιολιστῆς εἶναι μύσῃ. Διὲς τὸν ποῦ σκύβει στὴν νότα, σὰν νὰ θέλῃ νὰ διαβάσῃ τὸν πονο καὶ τὴν χαρὰ, ποῦ πρέπει νὰ μεταδώσῃ στὸ δοξάρι του. . . Τότε μόνο, ἐνόσῃ κτυτᾷ τὸν μουσικό, θὰ νοιώσῃς ν' ἀνατριχιάζουσιν ἡ χορδὴς τῆς καρδιάς σου, ὅταν τὸν διῆς νὰ κτυπᾷ τὸ πόδι του σὲ μιά εὐθυμῆ νότα, ὅταν τὸν διῆς νὰ μελαγχολῇ σ' ἓνα λυπητερό κομμάτι, ὅταν διῆς τὰ ματια του νὰ θολώνουσιν σὲ μιά παθιασμένη σκαλα. Αὐτοὶ ἐδῶ παίζουν χωρὶς καμμιὰ ἔκφρασι στο πρόσωπο. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο φεύγω μακριὰ καὶ γυρνῶ τῆς πλάτης ὅταν τοὺς ἀκούω. Τὸ μοῖνον, ἂν εἶχε γούστο καὶ ἂν καταλάβαινε ἀπὸ μουσικῆ, ἢ θὰ τραβοῦσε ὑψηλὰ διαφραγμάτα γύρω σὲ καθε ἐξέδρα, ἢ θὰ προτιμοῦσε ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς τεχνίτας ἓνα λατέρνατζη, ποῦ γυρνᾷ παθιασμενος τὴν μαναβέλα καὶ ρίχνει στραβὰ τὸν σκοῦφο, κτυτᾷζοντας ἀπελπισμένος τὴν δοῦλα τοῦ αντικρουοῦ χανιοῦ. . . Τὸ ἴδιο μὲ φαίνεται πῶς ἐπρεπε νὰ γίνεται καὶ γιὰ τοὺς συγγραφεῖς. Διάβασε τι λέγει ὁ Καμπούρογλου, στα «Θρύφαλα»; «Ἐνας λόγος, ποῦ προτιμῶ τὰ ξένα φιλολογικὰ ἔργα ἀπὸ τὰ δικά μας, εἶναι ποῦ δὲν γνωρίζω τὰ προσωπα, ποῦ τὰ ἐγραψαν.»

Ἔβαλε τὰ χέρια στῆ; τσέπες καὶ ἀπογοητευμένος ἀπετελειωσε:

— Ἄν ἦμουν ὁμογενής, θὰ ἐκτιζα ἓνα ὄνειρευτὸ πιλάτι, νὰ κλεισω μέσα, μακριὰ ἀπὸ κάθε ἐπικοινωνίαν, τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ γράφουν. Ἔως ὅτου ὁμως νὰ βρεθῆ αὐτός ὁ εὐσεργέτης, μποροῦν οἱ μουσικοὶ νὰ τραβοῦν διαφραγμάτα ἐπάνω ἀπὸ τῆς ἐξέδρας τους καὶ οἱ λογογράφοι, ὅσο μποροῦν, ν' ἀποφύγουν τὸν κόσμο. Μὴ μὲ κτυτᾷς μ' αὐτὴν τὴν βλακώδη ἀπορία σου. Ὅταν βάλλῃς ἔξω ἀπὸ τὴν κρεββατοκομάρα σου ἓναν νὰ παίξῃ βιολι ἢ ν' ἀπαγγέλλῃ στίχους, καὶ ἀφίσης τὰ μάτια σου μισοκλεισμένα νὰ χαιδεύονται ἀπὸ τὸ ἀσθενικὸ φῶς ἓνος γαλαξίου καντηλιοῦ, τότε, μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀποκρουστικὴ ἐπίδρασι τῆς ὕλης, θὰ νοιώσῃς καπως τὴν ἀληθινὴ ἐμμορφιά τῆς Τέχνης, ποῦ ξεψυχᾷ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπάνω στὴν φαλάκρα τοῦ μουσικοῦ.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ἀπὸ στόματος εἰς στόμα.

Ἄπὸ στόματος εἰς τὴν κυρίαν.— Ἐχετε, κυρία, γυνικὴν ἐξάντλησιν. σᾶς συνιστῶ νὰ διάγεται βίον ἤρεμον, ἀθόρυβον, μακρὰν τῶν κοινωνικῶν συγκινήσεων. Αἱ ἐνδυμασίαι σας νὰ εἶναι ἄνετοι, νὰ νοιμᾶσθε ἐπαρκῶς, ν' ἀναπνέετε καθαρὸν ἀέρα καὶ θὰ ἰαθῆτε.

Ἡ κυρία εἰς τὸν σύζυγόν της.— Ὁ γιατρός μου εἶπεν, ὅτι πρέπει νὰ πάγω σὲ μιά λουτρόπολι, ὅτι θὰ μὲ ὠφελήσουν πολὺ αἱ διασκεδάσεις καὶ αἱ κοινωνικαὶ συγκεντρώσεις καὶ ὅτι, ἂν δὲν ἀλλάξω, αὐτὸν τὸν μονότονον βίον, ποῦ περνῶ, θὰ πάθω. Γι' αὐτὸ πέρασα ἀπ' τῆς ράπτρας μου καὶ παρήγγειλα δυὸ καινούρια κοστούμια· ἐγὼ δὲν τᾶθελα. . ., μὰ ἀφοῦ τὸ θέλει ὁ γιατρός! . . .

Δόγια μικροῦ.

— Σ' αὐτὸ τὸ μέρος, μητέρα, ἓνα παιδί ἐγλίστηρε μ' ἐπεσον. Ὅλοι οἱ σύντροφοὶ του ἐγέλασαν· μόνον ἐγὼ δὲν ἐγέλασα.

— Μπράβο, παιδί μου, ἐσυλλογίσθηες βέβαια, ὅτι τὰ καλὰ παιδιὰ δὲν γελοῦν μὲ τὰ παθήματα τῶν ἄλλων.

— Ὅχι, δὲν ἐσυλλογίσθηκα αὐτό. Δὲν ἐγέλασα γιὰ ἓνα ἄλλον λόγον.

— Ποῖόν;

— Τὸ παιδί, ποῦ εἶχε πέσει, ἤμην ἐγώ.

Ἡ διαφορὰ.

Ἡ κυρία.— Τί κατάστασις, Κατερίνα, εἶναι αὐτή; πηγες καὶ πῆρες ἓνα μαπέλλο ἀκριβῶς σὰν τὸ δικό μου. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν μαζύ μας καμμιὰ διαφορὰ;

Ἡ ὑπηρετρία.— Ὑπάρχει, κυρία. Ἐγὼ τὸ ἐπλήρωσα ἀμέσως.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

Τὴν Δευτέραν ἐτελέσθησαν ἐν τῇ Μ. ὁδῷ Μπέγιογλου παρὰ τὸ Τοκατλιὰν μεγαλοπρεπῆ τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου καταστήματος νεωτερισμῶν κ. Γ. Λαμπροπούλου, διὰ πανηγυρικῆς συγκεντρώσεως. Τὸ κατὰστημα τοῦτο, τὸ ὁποῖον διευθύνει ὁ ρέκτης κ. Ἡλίας Λαμπρόπουλος, πλουτισμένον δι' ὄλων τῶν εἰδῶν τῆς γυναικειᾶς καὶ ἀνδρικῆς καλαισθησίας, θέλει προτιμηθῆ ὑπὸ τῆς κοινωνίας τῆς πρωτεύουσης, ἣτις εἰς αὐτὸ θὰ εὐρίσκη κάθε κομπὸν ἐξάρτημα τῆς περιβολῆς της. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἐγκαίνιων τούτων εὐχόμεθα εὐδοκίμησιν εἰς τὸν νέον τοῦτον οἶκον.

Ὁ κ. Ἡλίας Λαμπρόπουλος.

Θεολογικὴ Σχολή.— Τὴν Τετάρτην προσήλθον παρὰ τῇ Α. Θ. Π. τῷ Οἴκῳ. Πατριάρχῃ οἱ ἐφετεῖνοὶ τελειόφοιτοὶ τῆς Θ. Σχολῆς καὶ ἠπάσαντο τὴν δεξιὰν Αὐτοῦ, ἐπικαλεσθέντες τὰς εὐχὰς Του διὰ τὸ στάδιον, εἰς ὃ εἶναι προωρισμένοι νὰ εἰσελθῶσιν. Οἱ ἐν λόγῳ τελειόφοιτοὶ εἶναι οἱ ἐξῆς: Ἄγγελος Βουδούρης, Ἀθ. Παπαδόπουλος, Γ. Γεωργιάδης, Δημ. Μπανές, Ἰσαὰκ Ἀλατόπουλος, Κ. Μπραϊζάκης, Κ. Χ' Δημητρίου, Ν. Καραβέλας, Ν. Παρίσης, Π. Ἐλευθεριάδης, Π. Χ' Ἰωάννου καὶ Φιλ. Βλαχόπουλος.

Γάμος.— Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Σαμψουντος: Ἐν μέσῳ πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου, ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Ἀμασειᾶς κ. Γερμανοῦ καὶ ὑπὸ τὰς ἐγκαρδίους εὐχὰς τῶν γονέων καὶ φίλων, ἐτελέσθησαν τὴν Κυριακὴν 7 Ἰουνίου οἱ γάμοι τοῦ ἀρίστου ἡμῶν φίλου κ. Ἀριστοτέλους Χρ. Ἀρχιτεκτονίδου, βιβλιοπώλου, μετὰ τῆς διὰ πολλῶν προσόντων περικομισμένης δεσποινίδος Ἐρμοφίλης Θ. Ἀνταβαλλόγλου. Εἰς τὰ θερμὰ συγχαρητήρια τῶν συγγενῶν καὶ φίλων, συνεννοῦντες καὶ τὰ ἡμέτερα, εὐχόμεθα τοῖς οὕτως εὐαρμοστός διὰ τῶν ἀρρήκτων τοῦ Ὑμναίου δεσμῶν συνδεθεισῶν ἀνέφελον καὶ τερπνὸν τὸν συζυγικὸν βίον.— Κ.Ι.Π.

Κῆποι.— Οἱ δύο δημαρχιακοὶ κῆποι τῆς πόλεώς μας εἶναι τὰ ὠραιότερα καὶ δροσερώτερα κέντρα τῆς κοινωνίας μας. Εἰς αὐτοὺς παίζουσιν τελείως κατηρητισμένα ὀρχήστρα καὶ συχνάζει ἐκλεκτὸς κόσμος.

Κινηματογράφοι.— Κοσμογράφος (πρόην Ἴπποδρόμιον). Πάντοτε μὲ πλούσιον καὶ ἐκλεκτὸν πρόγραμμα, προσελκύει πολὺν κόσμον. Ἡ μεγαλοπρεπὴς, ἄλλωστε, καὶ δροσερωτάτη αἴθουσά του εἶναι τόπος ἀπολαυστικῆς διαμονῆς. Εἴσοδος μόνον ἐξήντα παράδες.

Σινεμά Ὀττομάν. Ταινίαι πρώτης γραμμῆς αἰθουσα ἄνετος καὶ εὐάερος· ἢ μανδολινατά παίζει κατὰ τὰ διαλείμματα ὠραία κομμάτια.

Σαντράλ (Σιτέ-Συρί). Λαϊκώτατος· εἶναι πάντοτε κοσμοβριθής. Προβάλλει πάντοτε ὠραιότατος ἐπικαίρους ταινίας, ἐκτὸς ἄλλων καὶ ἐπικαίρους ἀπόψεις ἐκ τοῦ πανευρωπαϊκοῦ πολέμου.

Ἀμερικαῖν. Πρόγραμμα ποικίλον καὶ ἐνδιαφέρον καθ' ἐκάστην· εἰς τὰς ἡμερίδας καὶ ἐσπερίρας του σπεύδει κόσμος ἐκλεκτός.

ΝΑΪΛΗ-ΒΕΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ἐν Γαλατᾷ, Σαρόγλου χάν, ἀριθμ. 6, ὀπισθεν τῆς Κρεδὶ Λυωναί.

Διεκπεραίωσις πάσης ὑποθέσεως εἰς ὅλα τὰ δικαστήρια.

Διὰ τὸν ΣΤΟΜΑΧΟΝ καὶ τὰ ΕΝΤΕΡΑ σας ἀποταθῆτε εἰς τὸν εἰδικὸν στομαχολόγον ΙΑΤΡΟΝ ΜΑΜΜΕΛΗΝ

ὁδὸς Θεάτρου, ἀριθμ. 5.

Δέχεται 2-4 μ. μ.

Ἀριθμ. Τηλεφώνου: 2275. Ρέρα.

Ἡ μόνη

ὁμογενῆς κυρία ὀδοντοῖατρος ἐνταῦθα

ΜΑΡΙΑ Κ. ΓΑΒΡΙΗΛ

Μεγάλῃ ὁδῷ, 204, Ἀζαριὰν χάν, 2, ἔναντι τοῦ Λυκείου τοῦ Γαλατᾷ Σερραγίου.

Διὰ τὰς κυρίας.

Ἄν θέλετε καπέλλα κομπᾶ, τῆς μόδας, καλλιτεχνικὰ καὶ οικονομικὰ, παραγγεῖλατέ τα εἰς τὸ εἰδικὸν κατὰστημα Σ. ΔΟΝΤΗ (Μπέγιογλου, παρὰ τὸς Τουνελ, ἀριθμ. 5).

ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑ

ἐν Γαλατᾷ, ἔναντι ἀκριβῶς τοῦ σταθμοῦ τοῦ Τοῦνελ

Κατὰστημα ἐμπιστοσύνης.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ

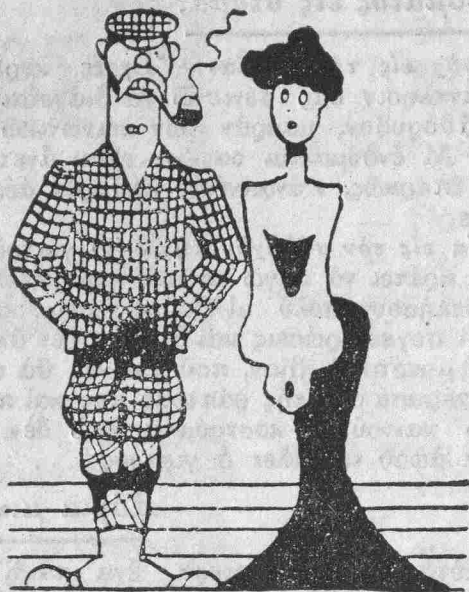
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν, 3-5 μ. μ., Γαλατᾷ, Γενί Γιόλ, ἀριθμ. 11, Φαρμακεῖον Νικοιτύη.

— Τί ήθέλετε να ελθε, δεσποινίς; πλουσία ή ώραία;
— Ήθελα να ήμην και πλουσία, κύριε.

— Εις άτυχής έρωσ φέρει εις αυτοκτονίαν.
— Και εις εύτυχής, κάπου χειρότερα... εις τόν γάμον.

— Γκαρσόν, πού είναι τὰ ιδιαίτερα;
— Άν είναι για να γάτε, εις τὸ έπάνω πάτωμα, άλλως... εις τὸ ισόγειον.

ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΤΥΧΟΣ

Πρόσωπα { Ο σύζυγος
Η σύζυγος

[Η σκηνή στο σπίτι του συζύγου στη μέση ένα τραπέζι, καλυπτόμενο από μουςαμά άμφιόβλου χρωματισμού, ένεκα της πολυκαιρίας ένα κάθισμα γύρω στο τραπέζι, χρησιμεύον εκ περιτροπής προς άνάπαυσιν της οικογενείας στον τοίχο ένας καθρέπτης, δια να καθρεπτίζεται ή... σκόνη, και, τέλος, ένα εκκρεμές, ύπενδυμίζον κατά πάσαν μεσημβριαν τα στομαχικά καθήκοντα της οικογενείας, τα όποια από τινος δέν έξεπληρουόντο τακτικά].

Εκείνη. — Χαρά και στην δική μου την παντρεία παντρέψου, σου λέγει ο άλλος, να προκόψης!
Εκείνος. — Μά, βρε γυναίκα, τί να σου κάνω, άφου είμαι άτυχος;

Εκείνη. — Καθένας στον κόσμο δέν είναι άτυχος ο καθένας την τύχη του την δημιουργεί μονάχος του. Πώς θές, στο καφενείο, που κάθισαι, να έλθη ή τύχη και να σ' εύρη; Άλλοι την κυνηγούν, ιδρώνουν, κσιάζουν, σπάνεν πόδια, και πάλιν εύκολα - εύκολα δέν την βρίσκουν, και συ θέλεις να την βρής μέσα στην πρέφα;

Εκείνος. — Αίντε, καλέ! επιμένεις και καλά, πώς δέν υπάρχει τύχη 'ς αυτόν τον κόσμο; αϊ! πολύ καλά. εγώ θα σου τὸ άποδείξω τετραγωνικάτα. Για πέ μου, σε παρακαλώ, που άποδίδεις τὸ ότι ή θεός μου όλην του την παρουσίαν την αφήκε άλλου, και άλλου, 'ς έμένα δέ δέν αφήκεν ούτε όβολόν; Μπορείς να 'πής, ότι δέν είναι άτυχία;

Εκείνη. — Δέν είναι καθόλου άτυχία αυτό ήτο έπόμενον πώς θα συμβή. Επήγες ποτέ να τον διής; σ' έγνώρισε καν καθόλου ο μακαρίτης;

Εκείνος. — Σιώπα, κούμένη, και δέν ξεύρεις τί λές ήτο τάχα άνάγκη να με γνωρίση, δια να με θυμηθής; Άφου ήτο θεός μου, έπρεπε να σκεφθής ότι είμαι άνεψιός του! Τύχη, και πάλι τύχη, γυναίκα!

Εκείνη. — Τεμπελιά, και πάλι τεμπελιά!

Εκείνος. — Έστω μήπως δέν είναι τυχερό να

γεννηθής κανείς τεμπέλης, άπαράλλακτα, όπως μπορεί να γεννηθής έξυπνος ή κουτός, αγαθός ή έπτακαθαρισμένος; Σεις ή γυναίκες θα έκάμετε πολύ κολά να μη άνακατεύεσθε εις ζητήματα, που βγαίνουν έξω από τα όρια της κουζίνας.

Εκείνη. — Ωραία! τότε λοιπόν σεις οι άιδρες πρέπει να δημιουργήτε ζητήματα εντός των όριων της κουζίνας!

Εκείνος. — Δηλαδή;

Εκείνη. — Δηλαδή, δια να περιορισθώ μέσα στα όρια της κουζίνας, όπως συ τὸ θές, δέν πρέπει να

φιγουράρουν τέσσαρες τοίχοι μόνον, αλλά και χίλια δυό άλλα, τα όποια δέν υπάρχουν...

Εκείνος. — Μά σου είπα: άτυχος! άτυχος! άτυχος! Και όμως ακόμη δέν άπελπίζομαι. Μπορώ να σου πω μάλιστα, ότι άπεφάσισα να δοκιμάσω ακόμη μια φορά την τύχη, και προέβην, ξεύρεις σε τί;

Εκείνη. — Σε καμμιά κουταμάρα δίχως άλλο.

Εκείνος. — Αγόρασα μια όμολογία των Άνατολικών Σιδηροδρόμων. Μ' έβίασαν πολύ ξεύρεις πάρτηνε και θα σου πέση, πάρτηνε και θα κάνης την τύχη σου! αϊ! είπα κ'εγώ καθόλου παράδοξο να μου πέση!

Εκείνη. — Δόξα τῷ Θεῷ! να που έκαμες και συ κάποια έπιχείρησι. Δέν μάς έπεφτε τούλάχιστον;

Εκείνος. — Άν μάς έπεφτε, πρώτα - πρώτα θα σου έπαιρνα εκείνο τὸ κοστούμακι, για τὸ όποιον τόσες ώρες χαζεύεις μπροστά στην βιτρίνα. Έπειτα θα έκαμνα κάτι δωρεάς σε φιλανθρωπικούς σκοπούς.

Εκείνη. — Οι φιλανθρωπικοί σκοποί να λείψουν, παρακαλώ! Δέν έχουμε παράδες για πέτομα!

Εκείνος. — Καλά. άφου δέν θέλεις, τα κρατώ! Για πέ μου τώρα, της σπιτονοικοκυράς δέν θα της δώσουμε τίποτα;

Εκείνη. — Καλέ, χριστιανέ μου, είναι άνάγκη να σκορπής της παράδες σου;

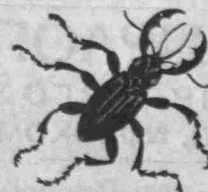
Εκείνος. — Όλα κι' όλα, αλλά της εξαδέλφης μου δέν είναι δυνατόν να μη της δώσω!

Εκείνη (του πιάνει τὸ χέρι). — Μά τί κάνεις! Έτσι που τα μοιράζεις έσύ, αύριον δέν θαχουμ' έμεις!

Εκείνος. — Καλά, βρε ψυχή μου! τα παίρνω πίσω!

[Άλλ' όλα τα φραϊά σχέδιά των έματαιώθησαν, διότι, όταν εκληρώθησαν αι όμολογία, ή ιδική του τὸ εΐχε πέσει... από την τσέπη].

Βουρδουλεύς.

Εφθασαν:
Lotion de Beauté N. 12.

Καθιστῶ τὸ δέρμα λευκόν και λείον, δυναμόνει τούς Ιστούς του προσώπου, καθαρίζει τούς πόρους του. Απαρόμιλλον δια την καθημερινήν χρῆσιν. Τὸ φιαλίδιον 25 και 45 γρόσια.

Crème au Suc de Laitue.

Κρατει θαυμάσια την πούδραν, καθιστῶ τὸ δέρμα λευκόν και λείον. Ο σωλήν τιμάται 15 και 25 γρ.

CRÈME APHERODITE No 35 B.

Λευκαίνει τὸ δέρμα, απαλύνει τὸ πρόσωπον και τὸ άπαλλάσσει από τας κηλιδας και της μοκκινάδας. Τὸ κυτίον 22 γρ. και 12 γρ. τὸ 1/2 κυτ.

Fleurs de Neige N. 88.

Λευκαίνει τὸ δέρμα. Ειδικόν δια τὰ ντεκολτέ, τούς ώμους και τούς βραχιόνους. Η φιάλη 30, 40 και 60 γρόσια.

Beaume Dermas N. 38.

Εξαιλείφει ταχύτατα τὸς κηλιδας, κκκινάδας και κάθε έρεθισμόν του δέρματος. Τὸ κυτίον 60 γρόσια.

Crèmes N. 5, 7, 10, 14 και 18.

Μοναδικαι εις τὸ να κρατῶσι την πούδραν και να διατηρῶσι την καθαρότητα και δροσερότητα του δέρματος. Συναστώνται δια τὸς λεπτός επιδερμίδας. Τὸ δοχείον 10, 12, 20 και 25 γρόσια.

Παλουνται επίσης όλα τα είδη των προϊόντων της Υγιεινής και της Καλλονής. Ηλεκτρική χειρομάλαξις γρόσια 10.

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ
Μεγάλη οδός, αρ. 77.